INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Ion BARBU

„MURISEM" DE DOUĂ ORI PENTRU FOTBAL...

• LASA BEBE, NU S-A TERMINAT... • SĂ-L PUNEM FUNDAȘ CENTRAL, CĂ SARE BINE LA CAP. (AȘA PLECA DIN POSTUL DE CENTRU ÎNAINTAȘ...) • DOBRIN RIDICA ȚEPI DE ARICI ÎN CALEA CELOR CE NU-I SÎNT APROPIAȚI... • MĂ MÎNGÎIAM CU SATISFACȚIA CĂ AM SCHIMBAT FANIONUL CU BOBBY MOORE... • VREAU SĂ PLEC REGRETAT ȘI NU COMPĂTIMIT

„...Mi-am pus lucrurile în sacoșă. I-am îmbrățișat pe băieți. Am făcut și o glumă. Dar sufletul mi-era catran. Dobrin a venit pînă la ușa cabanei. Cabana „Valea cu pești", unde începusem antrenamentele. Mi-a zis cu vocea lui ușor răgușită : **„Lasă Bebe, nu s-a terminat. Ai să vezi că tot o să joci".** Dar eu nu mai credeam în așa ceva. I-am dat mîna. Mi-am luat sacoșa. Și am plecat. Ei nu, de data asta chiar că mă despărțisem de fotbal..."

Barbu își aprinde o țigară. Trage un fum cu voluptate. Privește drumul fumului. Iese și el, parcă, cu gîndul după dîra albăstruie care pleacă pe fereastră.

— Asta era anul trecut, în vară ?

— Da, imediat după ce venisem din Turcia. Nu avusesem prea multe bucurii acolo. Se știe poate asta ! Mai mult pe tușă decît în echipă. Cînd am apărut la Pitești, ce bucurie ! Oamenii mă opreau pe stradă. Necunoscuți mă îmbrățișau. Asta mi-a mai dat moral. Și ce mi-am zis : hai să mai încerc un an ! S-o mai amîn cu antrenoratul. La club, toată lumea de acord. Am plecat cu echipa la „Valea cu pești". A doua zi a venit Titus Ozon. Mi-a comunicat, cu multă politețe dar net, că nu are nevoie de mine. Și-atunci, cum vă spuneam, mi-am luat sacoșa cu lucrurile și am plecat. Îmi venea să intru în pămînt de rușine. Era a doua oară cînd muream în fotbal...

— Cum vine asta ?

— Păi da, eu mai... decedasem o dată. În 1958. Jucasem la Locomotiva Craiova. Centru înaintaș, fiindcă eu asta am fost mai bine de jumătate din carieră. Cum vă ziceam, ajunsesem să joc în C. Mă alesese dintre juniori nea Ilie Cricitoiu. Echipa retrogradase și nu mai era nimic de pierdut. Vreo șase puști am avut norocul ăsta: să ajungem în prima echipă.

— A mai ajuns vreunul în vîrf, ca tine ?

— Nu. Și nu vreau să fac pe modestul, așa de circumstanță, dar nu eram eu chiar cel mai grozav. Însă, ba un accident, ba o descurajare timpurie...

— Ei, și cum a fost cu prima „moarte" fotbalistică ?

— Așa... Jucam deci la Locomotiva Craiova cînd m-a ajuns vîrsta armatei. Am plecat la stagiu. La Brașov. La pompieri. Acolo, mă specializasem în intervențiile rapide împotriva focurilor. De fotbal, nici vorbă. Îmi luasem gîndul de la el. Chiar îmi ziceam : termin milităria, mă întorc la Craiova, că eu sînt de acolo, și familia mea — mama, o soră — sînt și acum tot în „Cetatea Băniei". Termin armata, îmi spuneam, și dau examen la Universitatea din Craiova. Cînd, într-o bună zi, era în primăvara lui '58, unul dintre comandanții noștri, auzind că sîntem mai mulți fotbaliști mai răsăriți în companie, se gîndește să facem un meci amical cu juniorii lui Dinamo Brașov. Zis și făcut. Cu tinerii de la Dinamo a venit Ștefan Vasile. El va juca un rol în cariera mea sportivă, mai departe. Nu mai pusesem piciorul pe minge de vreo cîteva luni. Dar nu mai știu ca vreodată, de atunci cu Pitești — între timp — în amîndouă sensurile ; și-acum ce să spun, nu cred că aș mai putea pleca din orașul ăsta. Ba am reușit să fac două înfocate susținătoare ale Argeșului... la Craiova, din maică-mea și soră-mea. În schimb, cumnatul, oltean sută la sută, nu dă băieții lui de la „U" nici pe zece „F. C. Argeșuri"... Dar am luat-o razna. Cu a doua moarte a fost așa cum vă spuneam la început. Nu mai aveam loc în lot. Am venit acasă. Nevastă-mea mă încuraja. Gîndurile mi se îndreptau spre antrenorat. Paralel cu profesoratul mă gîndeam, fiindcă așa cum știți, ambiția să-mi iau o diplomă universitară mi-am realizat-o. Tot la Pitești. În fine, am vorbit să încep să lucrez cu piticii de la centru. Aici iar l-am întîlnit pe Ștefan Vasile, care, între timp, îmi fusese antrenor ani în șir la Dinamo Pitești, în perioada cînd echipa asta s-a consolidat în A, a devenit adică o echipă cu forță de prima divizie. Ei, și așa, cînd eram gata să preiau una dintre echipele de copii, mă pomenesc cu Halagian : „Bebe, am nevoie de tine. Nu vrei să revii ?" Și am revenit. Gică era lîngă mine în vestiar cînd Halagian le-a comunicat băieților că sînt iar în lot. Și îmi zîmbea cu înțeles. Adică : ți-aduci aminte ce-ți spuneam eu în ziua aia tristă pentru tine, de la „Valea cu pești" ? Și îi zîmbeam și eu pentru că cei puțini care-l cunosc pe Dobrin, ăștia doar cunosc adevărata lui fire...

— Și care e firea asta?

— Principalul l-a spus Halagian. Tot la un interviu în revistă. Gică e un mare timid. El ridică țepi de arici în calea celor ce nu-i sînt apropiați. Are cîte o dată gura rea la o supărare. Dar fondul lui, inima lui sînt de aur. Amintirea mea cea mai comică cu el e de și pînă acum, să-mi fi reușit totul cum mi-a reușit în jocul ăla. Ce mai tura-vura ! Am jucat centru înaintaș, postul meu. Am dat patru goluri. Ștefan Vasile mi-a notat numele și, după cîtăva vreme, eram convocat la București, la Dinamo Obor. Acolo am dat de Nea Patică Taciuc. Asta a însemnat prima mea reînviere în fotbal.

— De a doua vorbeai la început, dar n-ai terminat povestea.

— În cîteva cuvinte. După Dinamo Obor am ajuns la Dinamo Pitești. Perioada luptelor noastre pentru promovare a mai văzut de multe ori lumina tiparului, în prezentările lui F. C. Argeș, mai cu seamă de cînd e și campioană. M-am... însurat la Napoli. De la meciul cu Italia. Din 1966. Eu, ca unul care îl primisem în echipă la Pitești mă țineam curajos și chipurile, voiam să-l îmbărbătez. Numai că îl aud, cînd să intrăm pe Fuorigrotta : „Bebe, ține-te tare, ce ești așa de galben ? Lasă că le dau eu un gol repede !" Și le-a și dat țîncul ăsta care se ținea după noi pe vremea lui Dinamo Pitești. Cînd făceam antrenamente în Șirand. Îl mai băgam la cîte o miuță pînă într-o zi cînd Ștefan Vasile i-a zis : Dobrine, ia să vii de mîine la toate antrenamentele. A venit, și mai departe știți ce a făcut!

— Stai puțin, uitasem să te întreb cum ai ajuns fundaș central ? Că în interviul nostru nu ai părăsit încă atacul...

O amintire de neuitat : căpitan al echipei naționale, față-n față cu celebrul Bobby Moore

Foto : S. BAKCSY

— Aaa ! Și cu asta e o poveste veselă. Era prin 1962. Făcusem cîteva sezoane bunicele cu Dinamo Pitești ; ca centru înaintaș. Cu Lovin alături, cu Halagian în spate, ca dirijor. La un amical, cu Poznan mi se pare, Vulpeanu — care jucase cu națională de juniori — se accidentează. Ce facem ? Cine joacă fundaș central ? Și Ștefan Vasile, v-am spus c-o să ne întîlnim mereu cu el, are o idee : ia încearcă tu mă Bebe că sari bine la cap ! Și fundaș central am rămas. Nici măcar un minut n-am mai trecut în față de atunci !

— Îți pare rău...

— Să-mi pară rău ? Nici vorbă. Păi, hai să fim cinstiți. Ajungeam eu ca centru atacant, vreodată, în echipa națională ? Îmi cunosc bine posibilitățile. Nu. Schimbarea de post mi-a dat un nou suflu în carieră. Să-ți spun o mare taină, acum, cînd anii au trecut. Nu știu dacă mai rămîneam multă vreme în echipă, ca centru atacant... Vulpeanu s-a accidentat la timp.

— Credeai că o să ajungi să cîștigi un campionat cu F. C. Argeș ?

— Nu. Nici vorbă. Mă mîngîiam cu satisfacția că am schimbat fanionul cu Bobby Moore, în numele echipei naționale. Eram pe urmă beat de fericire cînd Halagian m-a chemat din nou în echipă, la acea a doua înviere a mea în fotbal. Mi-am zis că rolul meu, ca unul care am luni numărate pînă la meciul de adio, e să fac ceva și în afara jocului pentru echipa asta. Și am căutat, așa, cu o vorbă, cu un sfat, cu fapta mea, să strîng rîndurile. Am simțit că postamentul moral al echipei se fortifică. Halagian și acest harnic și excelent meseriaș care este Dima, știau să conducă barca. Nici cu biciul dar nici cu plecăciuni. Asta a reprezentat o cîștigare de titlu în interior, o victorie neștiută ; dar ea a pregătit-o pe cea mare. Ei, mai departe, a existat un moment favorabil pentru noi. Atunci le-am spus băieților : „Dacă acum vrem să facem ceva, putem să facem !" Fiindcă veni vorba de linia asta dreaptă a noastră, în campionat, încă ceva de Dobrin : l-am simțit mai rău în teren acum. Mai rău cu el însuși. Față de adversari, vedem toți, el niciodată nu are nici cel mai mic gest incorect. Și numai eu știu cum arată gleznele lui după cîte un joc în deplasare. Dobrin e mai tăios în joc. L-am simțit din seara aceea de la Belgrad. Poate să acuze o mie de specialiști, tactic, rolul lui ! Magistral pentru mine. Și acum, vă spun, Gică a calculat mai rece, mai sever fiecare meci și noi am cîștigat enorm din trecerea lui spre postura asta de speculant al momentelor bune din careu. Cu o unitate sufletească cum echipa n-a mai avut și cu o serie de atingeri de plafon maxim de către jucătorii din posturi-cheie am ajuns să facem un final de campionat care ne-a apărat victoria de orice contestație.

— Vorbești foarte mult despre alții. Despre tine, campionul ?

— Mai la urmă. Acum aș vrea să le transmit principalilor noștri rivali în lupta pentru titlu, băieților din Arad și Cluj, prețuirea pentru sportivitatea de care au dat dovadă. Și în meciurile directe cu noi, și mai departe. Vreau să-i asigur că succesele lor în cupele europene vor avea în inima mea același loc cu o victorie a noastră.

— Sînt ultimele rînduri ale convorbirii noastre. Vorbește-mi, totuși, ceva și despre Barbu, campionul.

— Ce mai poate pretinde un jucător care cîștigă titlul în sezonul cînd trăise zilele îngrozitoare ale excomunicării ? El nu poate face altceva decît să se gîndească cu recunoștință la toți cei care l-au ajutat, de la Wetzer III, primul lui antrenor la copii, și pînă la marea familie piteșteană, la marea familie a fotbalului, în definitiv. Și să își pregătească scena retragerii.

— Acum cînd trîmbițele victoriei cîntă așa de frumos ?

— Tocmai acum. Cineva, tot un fotbalist... dar mult mai mare ca mine, spunea : noi fotbaliștii trebuie să știm să murim frumos. Adică în picioare..

— Și asta ne-o spui tocmai tu care ai înviat de două ori pentru fotbal ?

— Tocmai fiindcă știu prețul acestor reveniri. Vreau să plec regretat și nu compătimit !

Eftimie IONESCU

PRIM PLAN

SUCIU

Apariția portarului Suciu în fotbalul mare a fost cu adevărat fulgurantă, ea fiind guvernată, parcă, de ursitoarele Turzii.

Adolescentul Suciu a avut șansa ca echipa sa de bază, Arieșul, să-l prezinte publicului bucureștean în celebra finală de Cupă cu Rapid, acum 11 ani. Jocul foarte bun al portarului a primit atunci și aureola victoriei, cîștigînd astfel atributele excepționalului.

Al doilea mare succes al adolescentului Suciu a fost Turneul U.E.F.A., cîștigat peste un an la București. Atunci, la sfîrșitul lui mai 1962, juniorul Suciu avea să primească o distincție de stat pentru care alții muncesc o viață întreagă.

După U.E.F.A., Suciu e catapultat din nou spre Viitorul și apoi spre Steaua. El se anunță ca un portar de mare clasă, ajungînd și în echipa națională...

Curînd, însă, Suciu nu mai rezistă tempoului drăcesc pe care i l-a impus Jocul întîmplării. Ascensiunea sa spectaculoasă îi dă vertije. Firavul adolescent turdean se transformă deseori într-un **don juan** nocturn. Cam în aceeași perioadă, ursitoarele, care i-au luminat potecile începutului de drum, își retrag și ele brațul protector. Rînd pe rînd. Vasile Suciu, căruia totul îi surîsese, își fracturează piciorul, apoi brațul, apoi un deget... Totul devine acum chinuitor de greu. Suciu strălucește din ce în ce mai rar. E adevărat că uneori redevine succesorul lui Voinescu, apărînd, printre altele, și un **penalty** tras de Dumitrache, într-o finală de Cupă, pe care el, Suciu, avea să o decidă, dar...

Și a venit ziua despărțirii de Steaua. Suciu, mîndrul portar al Turdei, n-a acceptat rolul „omului de lot", așa cum l-au acceptat mulți alții, și a luat drumul Petroșanilor. Luminile Capitalei rămîneau undeva în urmă. Acolo, la Jiul, Suciu a redevenit curînd portarul... Arieșului, fiind omul nr. 1 al „minerilor". Și lungul șir

de necazuri avea să fie compensat la Pitești, cînd fostul tricolor reușea marea performanță de a apăra, în cinci minute, cele 3 lovituri de la 11 m trase de internaționalii Dumitrache, Lucescu și Florian Dumitrescu.

La sfîrșitul sezonului, Suciu — care promisese să rămînă un singur an la Jiul — a semnat pentru Sportul studențesc, pentru a reveni în Capitală, în mijlocul familiei sale.

Va reuși oare Suciu să regăsească integral elanurile cîndva irosite ? Echipa „Sportului" pare să fie o trambulină ideală pentru a doua tinerețe a lui Vasile Suciu...

Ioan CHIRILA